

ВІННИЦЬКИЙ КООПЕРАТИВНИЙ ІНСТИТУТ
WYŻSZA SZKOŁA EKONOMII, PRAWA I NAUK
MEDYCZNYCH IM. PROF. E. LIPIŃSKIEGO W KIELCACH

«ВІСНИК НАУКОВИХ ІДЕЙ МОЛОДІ»

Статті та тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції молодих вчених, аспірантів та студентів

24-25 березня 2021 р.
ВІННИЦЯ

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації. Серія ВЦ № 794-152-р від 23.09.2010 р.

Друкується за рішенням Вченої ради Вінницького кооперативного інституту. Протокол № 7 від 24 березня 2021 р.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Голова редакційної колегії:	Драбовський А.Г., д.е.н, професор, почесний ректор Вінницького кооперативного інституту;
Заступник голови редакційної колегії:	Драбовська В.А., к.ф.н, в.о. ректора Вінницького кооперативного інституту;
Члени редакційної колегії:	Waldemar Cisowski, д.с.н, декан факультету права та безпеки Вищої школи економіки, права та медичних наук ім. проф. Едварда Ліпінського (м. Кельце, Польща); Білецька Н.В., к.е.н., доцент кафедри менеджменту, проректор з науково-методичної роботи Вінницького кооперативного інституту; Мазур Г.О., к.е.н., доцент, проректор з навчально-педагогічної роботи Вінницького кооперативного інституту, директор Фахового коледжу економіки і права ВКІ; Морозова Л.П., д.ф.н., професор кафедри економічної теорії, фундаментальних та соціально-гуманітарних дисциплін Вінницького кооперативного інституту; Петренко М.І., д.е.н., професор кафедри фінансів, обліку та аналізу Вінницького кооперативного інституту; Іванюта П.В., д.е.н., професор кафедри менеджменту Вінницького кооперативного інституту; Петренко В.І., к.і.н., доцент кафедри права Вінницького кооперативного інституту; Мацера С.М., к.е.н., доцент кафедри менеджменту Вінницького кооперативного інституту; Ткачук Н.П., спеціаліст вищої категорії Фахового коледжу економіки і права.
Технічний секретар:	Рябченко Г.В.

Редакційна колегія не несе відповідальності за зміст статей і тез, матеріали друкуються в редакції і мовою авторів.

У збірнику вміщено публікації молодих вчених, аспірантів та студентів, які взяли участь у роботі Міжнародної науково-практичної конференції, в якій висвітлено проблеми наукові ідеї сучасної науки.

Вісник наукових ідей молоді: Міжнародна науково-практична конференція молодих вчених, аспірантів та студентів., м. Вінниця, 24-25 березня 2021 р.: [тези, статті] / ред.кол.: Драбовський А.Г. [та ін..]. – Вінниця: Вінницький кооперативний інститут, 2020. – 138 с.

Видається в авторській редакції.

© Вінницький кооперативний інститут

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 01. Сільськогосподарські науки

Затолочний О.В. ГОСПОДАРСЬКО-ЦІННЕ ЗНАЧЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИРОЩУВАННЯ НУТУ В УМОВАХ ПРАВОБЕРЕЖНОГО ЛІСОСТЕПУ УКРАЇНИ.....	8
---	----------

СЕКЦІЯ 03. Біологічні науки

Лакєєва В.В. ВПЛИВ ЗОВНІШНІХ ФАКТОРІВ НА ФОРМУВАННЯ ДУХОВНОГО ЗДОРОВ'Я.....	9
Тюренков Г.О. БІОНОМІКА. ЕКОНОМІКА З ТОЧКИ ЗОРУ БІОЛОГІЇ.....	12
Головіна Ю.С. СТАН ЗДОРОВ'Я ПІДЛІТКІВ В СУЧАСНИХ МОВАХ.....	16

СЕКЦІЯ 07. Технічні науки

Хавлюк В.О., Довгалюк А.М. ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ ДЛЯ УПРАВЛІННЯ БІЗНЕСОМ.....	18
--	-----------

СЕКЦІЯ 08. Фізико-математичні науки

Serbenyuk S.O. CERTAIN GENERALIZATIONS OF ALTERNATING CANTOR SERIES.....	20
Семчишин Л.М., Павелчак-Данилюк О.Б. ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ МАТЕМАТИЧНОГО МОДЕЛЮВАННЯ В ЕКОНОМІЦІ.....	23

СЕКЦІЯ 09. Географічні науки

Нікітіна Г.В. ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ АНТРОПОГЕННОЇ ГЕОМОРФОЛОГІЇ.....	27
--	-----------

СЕКЦІЯ 12. Харчові технології

Бондарєва Н.І. ЕКСПЕРТИЗА ЯКОСТІ ТВЕРДОГО ТУАЛЕТНОГО МИЛА.....	29
Ледюк А.Ю. ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ЯКОСТІ МАЙОНЕЗІВ З ДОДАВАННЯМ ПРЯНО-АРОМАТИЧНОЇ СИРОВИНИ.....	31
Очеретна А.В., Керницький В.А. ДОСЛІДЖЕННЯ ЯКІСНИХ ПОКАЗНИКІВ ТА ЖИРНОКИСЛОТНОГО СКЛАДУ ОЛІЇ КУНЖУТНОЇ.....	34

СЕКЦІЯ 13. Педагогічні науки

Гончар Г.І., Козловська С.О. КОНТРОЛЬ ЗА РІВНЕМ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВЛЕНOSTІ І СТАНOM ФУНКЦІОНАЛЬНИХ СИСТЕМ ОРГАНІЗМУ СТУДЕНТІВ ПЕДАГОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ.....	36
Жерелій Т.С. ТРАВМАТИЗМ В СПОРТІ ТА ЙОГО ПРОФІЛАКТИКА.....	38
Шліхта Д.В. ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ЗНАНЬ УЧНІВ ЗАСОБАМИ ПРОБЛЕМНИХ СИТУАЦІЙ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ.....	39
Шворак Р.С. ФОРМУВАННЯ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ УЧНІВ 5-9 КЛАСІВ ЗАСОБАМИ ПРОЕКТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ.....	43
Коробань О.В. ЗАСТОСУВАННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ НАВЧАННЯ УЧНІВ ЗПТО.....	46
Ткач К.В. ОСОБЛИВОСТІ ПОСТАНОВЧОЇ РОБОТИ В АНСАМБЛІ СУЧАСНОГО ТАНЦЮ: ВІКОВА ГРУПА 6-7 РОКІВ.....	48
Бондаренко Д.В. МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ ПІДЛІТКІВ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА.....	51

СЕКЦІЯ 14. Психологічні науки

Цимбалюк К.В. УДОСКОНАЛЕННЯ ПРИЙОМІВ ЗАПАМ'ЯТОВУВАННЯ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ГОТЕЛЬНО-РЕСТОРАННОГО ГОСПОДАРСТВА.....	53
---	-----------

СЕКЦІЯ 15. Соціологічні науки

Balan A. CORONAVIRUS THE GLOBAL FAKE INTRODUCTION.....	56
Крижанівська А.О., Хлібович В.А. АБОРТИ ЯК ЗАГРОЗА ЛЮДСТВУ.....	59

СЕКЦІЯ 16. Журналістика

Капшицька Л.М. THE BIGGEST PROBLEM IN COMMUNICATION.....	61
---	-----------

СЕКЦІЯ 18. Історичні науки

Капшицька Л.М. ПРОБЛЕМА ДУХОВНИХ ПОШУКІВ І ВІЛЬНОДУМСТВО У ТВОРЧОСТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ.....	62
--	-----------

бездумним повторенням тих самих дій не можна досягти майстерності, бо вона завжди пов'язана з раціональністю, закономірністю рухів і своєчасним реагуванням на сигнали зворотного зв'язку. Потрібно навчання будувати так, щоб під час створення образу дій учень сприймав не тільки послідовність операцій, а й бачив закономірності їх виконання, легко переносив наявні вміння в нову ситуацію.

Від того, наскільки правильно створена проблемна ситуація, залежить не лише ефективність уроку, але й можливість подальшого проблемного навчання. Вчителю трудового навчання необхідно враховувати наступні психологічні умови для успішного застосування проблемного навчання:

- проблемні ситуації повинні відповідати цілям формування системи знань;
- проблемні ситуації повинні бути доступними для учнів і відповідати їх пізнавальним здібностям;
- проблемні ситуації повинні викликати власну пізнавальну діяльність і активність;
- завдання повинні бути такими, щоб учень не міг виконати їх спираючись на вже наявні знання, але достатніми для самостійного аналізу проблеми і знаходження невідомого.

Таким чином, розумові особливості молодших підлітків потребують переходу від репродуктивних до проблемно-пошукових методів навчання, тобто використання випереджувальних завдань, евристичних та проблемних занять; необхідно ставити проблемні запитання, які вимагають осмисленого пояснення; необхідно поступово ускладнювати проблемні завдання, що вимагає від учня самостійного осмислення та прийняття рішень. Відповідно, проблемне завдання, на основі якого створюється проблемна ситуація повинно ґрунтуватися на тих знаннях і вміннях, якими володіють учні, тобто зміст був доступний для них. Тому завдання має впливати із змісту матеріалу, який вивчається, бути логічно пов'язаним з ним. Крім того, варто звернути увагу вчителя на те, що надмірна кількість проблемних завдань для учнів 5 - 8 класів призводить до втрати ними пізнавального інтересу до уроків трудового навчання.

Доведено, що проблемні завдання та проблемні ситуації ефективніше впливають на розвиток пізнавального інтересу та якість знань, ніж навчання за детальними інструкціями і показом. Такими способами підлітки досягають вищих рівнів розвитку здатності аналізувати умови завдання, знаходити можливості їх застосування, узагальнювати способи розв'язання, уявляти властивості об'єктів, вибирати потрібні матеріали і контролювати свої дії відповідно до умов творчих проектів, що суттєво підвищує якість знань школярів.

Список використаних джерел

1. Інноваційні педагогічні технології у трудовому навчанні: навчально-методичний посібник: (пробне видання) / за заг. ред. О. М. Коберника, Г. В. Терещука. – Тернопіль ; Умань, 2007. – 208 с.
2. Матюшкин А.М. Проблемные ситуации в мышлении и обучении. – М.: Педагогика, 1972. – 208 с.
3. Махмутов М. И. Организация проблемного обучения в школе. – М.: Просвещение, 1977. – 239 с.
4. Тхоржевський Д.О. Проблемне навчання на уроках праці / Д.О. Тхоржевський, В.Г. Гетта. – К. : Рад. школа, 1990. – 150 с.: іл.

ФОРМУВАННЯ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ УЧНІВ 5-9 КЛАСІВ ЗАСОБАМИ ПРОЕКТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ

Аналіз наукових публікацій свідчить, що дослідженням феномену «емоційний інтелект» займаються представники соціології, психології, педагогіки, економіки, медицини та інших, зокрема: І. М. Андрєєва, Г. В. Березюк, Г. Г. Гарскова, Е. Л. Носенко, Д. В. Люсін, О. Я. Чебикін, Ю. Г. Черножук, Д. Гюулмен, Дж. Майер, П. Саловей, Д. Карузо, Г. Орме та ін. Це вказує на його багатоаспектний і багатофункціональний характер.

Згідно уявлень дослідників оригінальної концепції, емоційний інтелект (EQ) – це група ментальних здібностей, які сприяють усвідомленню та розумінню власних емоцій та емоцій оточуючих. Дуже важливо розуміти, що EQ це не протилежність інтелекту, не триумф розуму над почуттями, це унікальне перетинання обох процесів. Виходячи із вище зазначеного, емоційний інтелект є сукупністю компонентів, кожний з яких являє собою перелік основних здатностей, умінь особистості. EQ – інтегральна властивість особистості розпізнавати, контролювати, регулювати власні емоції та емоції інших і використовувати ці здібності у діяльності і спілкуванні.

Для педагогічної науки цей феномен є новим, який досі не входив у систему її понятійно-категоріального апарату. Проте в концепції «Нова українська школа» викладено ключові компетентності, визначені «Рекомендаціями Європейського парламенту та Ради Європи щодо формування ключових компетентностей освіти впродовж життя», серед яких виокремлюється «емоційний інтелект». Актуальність і «новизна» феномену «емоційний інтелект» зумовлює необхідність теоретичного осмислення його сутності, змісту, внутрішньої природи, особливостей прояву та умов формування.

Серед педагогів та психологів існують різні погляди на співвідношення емоцій та інтелекту. У працях Л.С. Виготського, С.Л. Рубінштейна, О.М. Леонтєва О.В. Запорожця, О.К. Тихомирова, Е.Л. Носенко, Н.В. Ковриги зазначено, що саме емоції є регулятором інтелектуальної діяльності особистості. Прихильники іншої точки зору (П.В. Симонов) визнають, що емоції виникають лише тоді, коли з'являється дефіцит необхідної інформації, що слугує пусковим механізмом і якоюсь мірою двигуном мислення [5].

Короткий огляд наукових праць дає можливість зробити висновки, що дослідники, зверталися насамперед до повного розмежування конструктів «емоції» та «інтелект», що інколи розглядалися як протилежні один одному. Так негативні емоції вважалися ірраціональними силами, які чинять негативний вплив на діяльність, знижуючи її продуктивність. Тобто емоції з одного боку можуть повністю блокувати та гальмувати мислення, а з іншого – сприяти розвитку інтелектуальних умінь та здібностей, шляхом концентрації людини на більш значимому для неї мету діяльності. Це свідчить про те, що емоції поліпшують умови для розвитку когнітивних процесів особистості.

Незважаючи на відмінності поглядів стосовно співвідношення інтелекту та емоцій, дослідники єдині у тому, що між даними процесами існує безпосередній складний взаємозв'язок. Інтелектуальна діяльність подібна розумній діяльності, та ще включає в себе емоції, або відчуття, або афект. Дану теорію можна розглядати з двох позицій: коли інтелект здійснює контроль над емоціями, або обслуговування емоцій інтелектом. Підтвердженням вище сказаного можуть бути слова В.О. Сухомлинського: «... інтелектуальні почуття – це родючий ґрунт, на який падають зерна знань і з якого виростає розум» [7, с. 94].

Зокрема Л.С. Виготський виділяв серед найважливіших питань психології проблему єдності афекту та інтелекту. Він піддавав гострій критиці спроби ізоляції мислення від

емоційної сфери особистості: «Відрив інтелектуальної сторони нашої свідомості від її афективної, вольової сторони є однією із основних і корінних вад традиційної психології. Хто відірвав мислення з самого початку від афекту, той назавжди закрит собі дорогу до пояснення причин самого мислення» [2, с. 21].

Продовження цієї думки знаходимо в працях С.Л. Рубінштейна, який доводить, що не тільки емоція перебуває у єдності і взаємозв'язку з інтелектом чи навпаки, а й «саме мислення як реальний психічний процес є єдністю інтелектуального та емоційного, а емоція - єдністю емоційного й інтелектуального» [6, с. 96-97].

Емоції є важливою рушійною силою не тільки інтелектуальної, але й вольової діяльності, вони можуть активізувати або гальмувати пізнавальні процеси, впливати на працездатність дитини. Саме тому, психологами розглядається інтелектуальна емоція як єдність емоційного та інтелектуального, в якій емоційний компонент виступає провідним. У зв'язку із цим досить важливим постає розгляд питання мотиваційного забезпечення щодо засвоєння інтелектуальних умінь учнів під час навчально-трудої діяльності.

У працях таких науковців як: Г.С. Костюк, О.М. Понамарьов, Н.О. Половникова, В.Ф. Паламарчук, О.Я. Савченко, К.В. Недеялкова, Н.І. Прокопенко, В.Ф.Шморгун доведено, що розвиток інтелектуальних почуттів є важливим завданням складовою частиною навчального процесу, і що розвиток школяра, в структурі мотивації інтелектуальної діяльності, неможливий без забезпечення домінування інтелектуально-спонукального мотиву. Тому у своїх роботах Г.С. Костюк зазначає, що: «У розв'язанні розумових задач важливу роль відіграють емоційні компоненти. Такими є емоції здивування, сумніву, впевненості, розумового задоволення, радості успіху тощо. Вони породжуються ходом мислительної діяльності людини і позначаються на її динаміці, результативності. Пошукові розумові дії ніколи не відбуваються поза емоціями» [4, с. 48].

Основними ознаками розвиненого емоційного інтелекту є [1]:

– увага до себе, тобто правильне розуміння власних сильних і слабких сторін, своїх емоцій, а також самоповага на адекватному рівні;

– самоконтроль, управління власними емоціями, здатність діяти раціонально й адекватно реагувати на зміни.

– увага до інших, тобто розуміння емоцій інших людей і правильне реагування на них. Здатність співчувати та небайдужість до інших, визнання їхніх здібностей і талантів, а також навички спілкування.

– управління стосунками, що вміщує здатність керувати всіма типами стосунків, уникати зайвих конфліктів та успішно працювати в конфліктних умовах. Той, хто має такі здібності, може впливати на власне оточення та, в разі потреби, брати керування у власні руки й вести інших за собою.

Американський філософ і педагог Дж. Дьюї відмічає переважання в діяльності школярів інтелектуального компонента над фізичним, тим більше, на його думку, механічна робота у сучасній школі недопустима. На його думку, основним недоліком школи є ізоляція розуму дитини від його дій. Дж. Дьюї вважає що будь-якому мисленню притаманні дві сторони: стан вагання, нерішучості й сумніву, а також процес творчості, шукання та дослідження. Тому дослідник вказував на потребу у розв'язанні сумніву як важливий чинник процесу рефлексії. Корисною для педагогів є порада Дж. Дьюї не перешкоджати «логіці власного розуму» школяра. На його думку - психолога загальна логіка навчального матеріалу, що засвоюється учнем, стає робочим знаряддям його розуму тільки тоді, коли вона перетворюється в невід'ємну частину його власної логіки [3].

Робота, що виконується без бажання, настрою не забезпечує високих результатів розвитку. Ефективний розвиток відбувається лише в процесі активної, емоційно забарвленої діяльності, в яку вкладає всю душу, повністю реалізує свої можливості, виражає себе як особистість. Така діяльність приносить задоволення, стає джерелом енергії і натхнення. Таким чином можна прийти до висновку, що людський інтелект підкоряється законам афективної сфери, де емоції не прирівнюються словесно-логічному оцінюванню, а

породжують, коректують, закріплюють та впливають на вибір напрямку пошуку а також можуть переноситися на інші рішення.

Тому ми поділяємо думку Андрєєвої І.Н [1] про те, що для формування емоційного інтелекту школяра потрібна зацікавленість, правильно спланована самостійна навчальна діяльність, постійне заохочення учнів до постановки та розв'язування пізнавальних й творчих задач, оскільки все це позитивно впливає на розвиток інтелектуальної активності учнів, посилює інтерес учнів до здобуття знань і потреби реалізувати їх в навчально-практичній та трудовій діяльності. Тому для формування емоційного інтелекту учнів на уроках трудового навчання необхідно створити посилену розумову діяльність, яка буде ґрунтуватися тільки на позитивних емоціях школяра, адже тільки така діяльність може сприяти розвитку умінь та здібностей дитини. При цьому необхідно розрізняти емоції як тимчасові психічні стани та як риси направленості особистості. В ході нашого дослідження ми розглядаємо емоції як тимчасові стани, які виникають в процесі виконання учнями власних творчих проектів.

Результати нашого експерименту виявили, що важливою позитивною емоцією яка допомагає працювати й творити підлітку є почуття задоволення та радості від виконаної праці. Зазначене почуття може мати різні форми та відтінки. В ході проектної діяльності учні часто переживають його як порівняно спокійне почуття задоволення успішним ходом виконання роботи. Але іноді в класі спостерігається учні з більш бурхливим проявом почуття радості праці – радість, яку відчуває школяр від рішення складної проблемної або творчої задачі. Такий стан емоційного піднесення може означати підвищений інтерес до творчої трудової діяльності, який забезпечує бажання досягнути найкращих результатів. Досить близьким до почуття емоційного піднесення, а точніше його різновидом є стан ентузіазму, в якому підкреслено страсне відношення до справи, захопленість та разом з тим творче бадьоре збудження. Почуття нового, потреба знань, бажання пізнавати, відкривати, досліджувати, діяти – найважливіша передумова успіху у проектно-технологічній діяльності.

Основна ідея проектно-технологічного підходу до трудового навчання полягає в тому, щоб перенести акцент з виконання різного виду трудових вправ на емоційно привабливу інтелектуальну діяльність учнів.

Формувати емоційний інтелект та пізнавальний інтерес до уроків трудового навчання можна завдяки розкриттю практичної значущості знань, використанню проблемних завдань й запитань, цікавому викладу матеріалу, ефекту здивування, пізнавальних й рольових ігор, та ін. Здатність розуміти та регулювати власні емоції, долати негативні психоемоційні спалахи, бути стійким до розчарувань є передумовами досягнення школярами успіху у створенні власного творчого проекту. Таким чином, дуже важливим фактором розвитку інтелектуальної сфери школярів у предметно-перетворювальній діяльності є позитивне ставлення до неї. А зацікавленість учнів діяльністю в свою чергу залежить від стимулів й мотивів діяльності; від її кінцевого результату та суспільної значимості; від врахування індивідуальних потреб учнів; від емоційно-чуттєвого стану школяра, викликаного кінцевим творчим проектом і самим процесом трудової діяльності.

Список використаних джерел

1. Андреева И. Н. Азбука эмоционального интеллекта. – Санкт-Петербург: БХВ-Петербург, 2012. – 288 с.
2. Выготский Л.С. Вопросы детской (возрастной) психологии. // Собр. соч.: В 6 т. – М.: Педагогика, 1984. – Т.4. – 244 – 385с.
3. Дьюи Дж. Школы будущего. – Берлин, 1922. – 179 с.
4. Костюк Г.С. Навчально-виховний процес і психічний розвиток особистості / Під ред. Л.М. Проколієнко; упор. В.В. Андрієвська. – К.: Рад. шк., 1989. – 608 с.
5. Носенко Е.Л., Коврига Н.В. Емоційний інтелект: концептуалізація феномену, основні функції: Монографія. – К.: Вища шк., 2003 – 126 с.
6. Рубинштейн С.Л. Проблемы общей психологии. – М.: Педагогика, 1973. – 316с.

7. Сухомлинський В.О. Розумове виховання і всебічний розвиток особистості / Вибрані твори. В 5-ти т. Т.1. – К.: Рад. школа, 1976. – С. 91-106.

Коробань О.В.

старший викладач

*Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини*

ЗАСТОСУВАННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ НАВЧАННЯ УЧНІВ ЗПТО

Сучасному суспільству потрібна компетентна особистість, здатна брати активну участь у розвитку економіки, науки, культури. Тому сьогодні у професійній освіті на перший план висувається завдання створення сприятливих умов для виявлення і розвитку здібностей учнів, задоволення їхніх інтересів та потреб, розвитку навчально-пізнавальної активності та творчої самостійності.

Освіта має орієнтуватися на перспективи розвитку суспільства. А це означає, що в сучасній освіті необхідно застосовувати найновітніші інформаційні технології. Створення добротного інформаційного середовища є ключовим завданням на шляху переходу до інформаційного суспільства. Масове впровадження інформаційно-комунікативних технологій (ІКТ) в освітню сферу висуває проблему комп'ютеризації закладів освіти в розряд пріоритетних. Розвиток і впровадження інформаційно-комунікаційних технологій спрямовані на їх комплексне інформаційно-ресурсне й методичне забезпечення.

Сучасний випускник ЗПТО повинен мати компетенцію використання інформаційних технологій, тобто технологій, що проектуються сучасною індустрією як в освіті, так і в повсякденному житті. Нові інформаційні технології відкривають учням доступ до нетрадиційних джерел інформації, підвищують ефективність самостійної роботи, дають нові можливості для творчості, знаходження і закріплення будь-яких професійних навичок, дозволяють реалізовувати принципово нові форми і методи навчання.

Нині комп'ютеризація навчального процесу розглядається як один з найбільш перспективних напрямів підвищення якості освіти. Цій проблемі приділяється значна увага як на рівні центральних органів управління освітою, так і на рівні навчальних закладів освіти. Проте масштабна комп'ютеризація навчального процесу у ЗПТО – складна проблема, яка потребує тривалої цілеспрямованої роботи й постійної уваги.

Використання комп'ютерних програм, електронних засобів навчального призначення значно підвищують якість навчання, але при використанні ІКТ в навчально-виховному процесі в ЗПТО виникли проблеми [3]:

- недостатнє матеріально-технічне та науково-методичне забезпечення навчальних закладів;
- недостатньо розроблені методики використання сучасних інформаційних технологій навчання у навчальному процесі під час вивчення усіх навчальних предметів;
- недостатня підготовка педагогічних кадрів до використання в навчальному процесі засобів сучасних інформаційно-комунікаційних технологій;
- відсутність у викладачів мотивації щодо використання сучасних інформаційних технологій навчання.

Впровадження комп'ютерних технологій у навчально-пізнавальну діяльність учнів – це один із шляхів підвищення якості навчання. Особливої актуальності набуває проблема розробки, створення та впровадження розвивальних освітніх програм, які сприятимуть адаптації учнів до життя в інформаційному суспільстві.